

din 1527 de către rege și voievod, secondati de senatori, respectiv de boieri. A patra condiție: extrădarea reciprocă a fugarilor din timpul ultimului război. Dacă partea moldoveană va cere ca polonii care au trecut de partea domnului român și i-au servit ca sfătuitori și călăuze în acest război să fie iertați de rege și repuși în bunurile lor, solul va răspunde că așa ceva nu este posibil, că nu este imputernicit să discute despre aceasta; va declara însă că bunurile acestora au fost date cu drept de moștenire altora.

Alte chestiuni, ca judecarea litigiilor de la frontieră și soluționarea pretențiilor nobililor poloni asupra satelor din Pocuția, pe care le stăpîneau nu de mult moldovenii din donația făcută logofătului Tăutu de predecesorii regelui, și asupra cărora supușii regelui aveau drepturi și acte de stăpînire¹, acestea toate urmau să fie soluționate ulterior, la fața locului, de o comisie mixtă².

Regele nu spera că la Buda se va ajunge la încheierea păcii cu dușmanul său din Moldova, credea însă că cel puțin se va da acestuia o poruncă strictă să oprească războiul și să adopte o atitudine pașnică față de Polonia. Solul mai avea să ridice la conferință și problema datoriilor contractate de negustorii moldoveni în Polonia, deși regele nu credea că acolo se va putea discuta și asupra modului de achitare a debitelor și mărfurilor între negustorii ambelor țări. Toate acestea urmau, după rege, să fie rezolvate, dacă se va încheia o pace durabilă, la Cracovia, în prezența delegaților moldoveni, ca și mai înainte. Deocamdată, regele recomandă starostelui de Halicz, Śniatyn și Colomeea să oprească, în timpul acestor tratative, incursiunile în Moldova, trimițându-i ordinul său către șleahța din districtul Colomeii să se abțină, ca și supușii ei, de la orice atacuri asupra cetățenilor moldoveni³.

La Buda nu s-a rezolvat însă nimic din pricină că Rareș, care cunoștea, probabil, pretențiile nedrepte ale regelui polon, nu și-a trimis delegații la tratative. La început, solul comunicase lui Tomicki că speră în încheierea unui armistițiu pe un timp oarecare. Cum însă solii moldoveni nu mai soseau, vicescanderul era, la 15 august, de părere că delegatul polon n-avea sens să-i mai aștepte⁴. Tomicki bănuia că la acest insucces au contribuit și știrile despre înrolarea mercenarilor poloni în armata regelui Ferdinand, după cum îi comunicase solul, fapt ce a afectat foarte neplăcut pe sultan și a făcut pe Gritti să critice aspru atitudinea polonilor⁵.

Cazul era grav, și el putea zdruncina pacea cu turcii. De aceea, regele informă imediat pe episcopii senatori, adunați la 24 august în sinod la Piotrków, despre imputările făcute de Gritti solului polon pentru participarea multor poloni, în războiul cu Turcia, de partea Habsburgilor și despre declarația lui, adresată în ultimă instanță solului polon, că regele poate pedepsi pe domnul Moldovei, dacă va crede de cuviință, lăsându-i însă să înțeleagă că și domnul a primit libertatea de a-i răspunde cu război și de a-i invada teritoriile polone, scop urmărit de voievod, care nu încetează să ațite pe sultan, prin acuzații « false », împotriva Poloniei. Dat fiind că în Podolia și Rusia Roșie nu existau forțe sufi-

¹ E vorba de niște sate de pe malul drept al Ceremușului Alb, dăruite de regele Ioan Albert la 12 iulie 1499 logofătului Ion Tăutu, cînd s-a încheiat pacea între Moldova și Polonia și cînd s-a fixat hotarul pe acest rîu; cf. I. Corfuss, *Încă un « cuvînt » de-al lui Neculce se dovedește a nu fi legendă* în „Studii”, nr. 3/1964 (sub tipar).

² A.T., XIV, p. 477—480.

³ A.T., XIV, p. 536—538.

⁴ A.T., XIV, p. 588—589.

⁵ A.T., XIV, p. 590—591.